

Repertoire tabes, det kan ikke undgaa. Det ærede Medlem har ikke kunnet hævde Noget-somhelst imod det, jeg i saa Henseende har udtalt. Det er nemlig umuligt at modsig mig her. Alt, hvad der henhører til den egentlige Lyttspilart i moderne Betydning, vil, naar vi Intet gjøre i Mar, fra næste Mar tabes, det vil sige tabes i Betydning af, at Ceneretten tabes, men i den Betydning har jo det ærede Medlem hele Tiden brugt Ordet. Det vil tabes for det fgl. Theater, det kan ikke undgaa, det er umuligt at undgaa det. Derfor er det nødvendigt, naar man ikke blot vil bevare enkelte særlige Kunstarter for det fgl. Theater, den gamle Karakterkomedie, Tragedien og det høiere versificerede Skuespil, men virkelig vil bevare det Væsentlige af Theatrets gamle nationale Repertoire i alle Kunstarter, er det nødvendigt at komme til en Overenskomst med de Retninger, som nu ere oppe, og som ere Modstandere, ikke af det fgl. Theater, men af det fgl. Theaters nuværende Monopol. Nu kan der naturligvis strides om, om det man er enig om her i Thinget, er det bedst Mulige, om man ikke kunde have opnaaet noget Mere, om man ikke kunde have sat f. Ex. tolv Mar i Stedet for ti Mar som Grændse. Derom kan der jo altid strides, thi der kommer man ind paa en ren Skjønssag; men om Princippet kan der ikke strides, naar man vil se Sandheden lige i Dinene, hvorledes det fgl. Theaters Stilling er, og hvorledes den vil blive i de kommende Mar, naar der Intet gjøres nu. Ligesom det ærede Medlem vilde jeg hellere, saaledes som jeg udtalte ved 2den Behandling, have været fri for den Bestemmelse, som giver svensk Opera Lov til uden Kultusministeriets Tilladelse at spille Maret rundt her i Kjøbenhavn; men paa den anden Side tror jeg ikke, den heriliggende Fare er saa stor. Forsøg vilde maaste blive gjorte i den Retning; men jeg tvivler paa, at det pekuniært vil lykkes, saa jeg antager ikke den Fare for saa overordentlig stor; men jeg indrømmer, det er en Inkonsekvents, at man vil undtage den svenske Opera fra al anden fremmed Opera; thi hvad der kan siges om at undtage svensk Skuespil fra Regler, som gjælde om alt andet fremmed Skuespil, kan naturligvis ikke siges om svensk Opera, det indrømmer jeg fuldt ud; men paa den anden Side er det et for ringe Punkt, til at det kunde berettigede mig til at gjøre nogen Modstand mod Lovens Gjennemførelse, og det Samme gjælder om de to Maanedes af det fgl. Theaters Saison, hvori det efter Lovens nuværende Affattelse kan blive muligt for Pri-

vattheatrene at faae fremmede Trupper, enten Skuespil- eller Opera- eller Ballettrupper, til at optræde. Det havde været heldigere, om disse to Maanedes ikke havde været indfatte i Lovforslaget, men heller ikke det vil være nogen egentlig Fare for det fgl. Theater; i hvert Fald vil det kun have en rent pekuniær Betydning og ikke Andet. Men der er ogsaa et andet Synspunkt, hvorfra man maa se dette Lovforslag; maa det nemlig ikke siges, at der herved er fyldestgjort en Retfærdighedsfordring, som ikke er stillet fra de private Theatre, de have ingen-somhelst Fordring at skulle have stillet, de leve kun paa Justitsministeriets Bevillinger og maa jelsfølgelig som en ren Naadefag modtage, hvad der i saa Henseende gives dem; men fra en Klasse af vore Medborgere, nemlig Forfatterne. For deres Skyld er jeg ogsaa med Glæde gaaet ind paa dette Lovforslag, som nu snart skal afstemmes; thi deres Stilling lige overfor det nuværende fgl. Theaters Monopol kan ikke forsvares. Det kan ikke forsvares, at Staten lige overfor dem stiller sig, som den hidtil har stillet sig. En Forfatter, som nu skriver en Tragedie eller et høiere Skuespil f. Ex. har ligefrem ikke Ret til at faae sit Drama opført, naar ikke det fgl. Theater vil gjøre ham den Tjeneste at opføre det. Dette betragter jeg som en Uret mod Forfatteren, og denne Uret hæves gennem dette Lovforslag. Endvidere kan jeg ikke Andet end betragte det som en Ubillighed — jeg vil ikke sige en ligefrem Uret — mod Forfatterne, at de lige overfor det fgl. Theater staa aldeles retsløse paa det Punkt, at det fgl. Theater kan opføre deres Stykker 1 à 2 Gange og saa lægge dem hen i Arkivet, lægge Embargo derpaa, og sige: Nu kan Ingen røre derved nogenstunde. Man kan jo sige, Forfatteren er gaaet ind paa Reglementets Bestemmelser; han har afsændet sit Stykke, formelt kan han ikke klage; men henst til Eftertrykslovens § 18 er det en Uret mod Forfatteren, man herigennem begaar; thi lige overfor et hvilket-somhelst andet Theater har han den Ret, at naar hans Stykke ikke har været spillet i 5 Mar uden Henhyn til, om han har afsændt det for kortere eller længere Tid, saa kan han ganske vist ikke tage det fra det Theater, han har afsændt det til — det kan opføre det, naar det vil — men han kan tage det og give det til et andet Theater og lade det opføre der; men det kan han ikke gjøre overfor det fgl. Theater; dette kan — som jeg har udtrykt mig — fuldstændig forhindre det baade for ham og hans Efterkommere for bestandigt. Det er, som jeg har sagt, ganske vist en meget stor Ubillig-